

⁵² Διατριβή αὐτοσχέδιος περὶ τοῦ περιβοήτου δόγματος. . . νόμος καλόν, νόμος κακόν, 1819, σ. 22.

⁵³ Ἐπιστολαί, ἔκδ. Ν. Δαμαλά, 3, 215: «ὁ νέος Διδότος, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξα ἀμισθὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δείχνει τώρα τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς ἐμέ».

⁵⁴ Ἐπιστολαί, ἔκδ. Ν. Δαμαλά, 3, 336.

ΛΟΓΟΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ

ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ — ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Κατὰ τὴν σημερινὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐφορτάζομεν τὴν ἐπέτειον τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἐορτὴν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, κατὰ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν λειτουργίαν, καθ' ἣν βραβεύομεν τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας, ἀοράτους, ἀλλὰ παρόντας τώρα ἐδῶ μεταξὺ ἡμῶν, ἃς στρέψωμεν, πρὸς στιγμὴν, εὐλαβῶς τὸν νοῦν, διὰ τὰ προσφέρωμεν θυμίαμα εὐγνωμοσύνης, ἀγάπης, λατρείας, πρὸς τὴν μνήμην, πρὸς τὸ ἔργον, πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὴν ζωὴν των διὰ τὰ ζήσωμεν ἡμεῖς ἐλεύθεροι, οἱ ὅποιοι, γνωστοὶ ἢ ἄγνωστοι στρατιῶνται τοῦ ξίφους ἢ τοῦ καλάμου, τοῦ βραχίονος ἢ τοῦ πνεύματος, ἠγωνίσθησαν διὰ τὰ μᾶς δώσουν ὅ,τι πολυτιμότερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι προσφιλέστερον πατρός τε καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων: Πατρίδα ἐλευθέραν. Ἡ μνήμη των μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν μετ' αὐταπαρνήσεως ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος, τὸ μέγα ἔργον των μᾶς ἐπιβάλλει τὴν δι' ἔργων ἐπίσης μίμησιν τοῦ ὑπερόχου παραδείγματος των, ἢ δὲ πρὸς τὴν σοφίαν καὶ τὰ ἰδεώδη ἐν γένει λατρεία των μᾶς ἐμπνέει τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐργάτου τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς συνειδήσεως τοῦ κόσμου, δημιουργοῦ τοῦ ὠραίου, τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος.

Πρὸς τοῦτο, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν καὶ τὴν λοιπὴν πολυσχιδῆ αὐτῆς λειτουργίαν, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ ἡ ἀπονομὴ βραβείων καὶ ἐπάθλων ἀφ' ἑνός, μεταλλίου καὶ ἀριστείου ἀφ' ἑτέρου. Διὰ τῶν πρώτων, διεγείρουσα ἡ Ἀκαδημία τὴν σκέψιν εἰς ἔργα, ἀνακαλύπτει καὶ βραβεύει τὴν ἰδιοφυΐαν διὰ δὲ τῶν δευτέρων, χρησιμοποιοῦσα τὸ ἐπίσημον αὐτῆς κῶρος, ἐπισφραγίζει τὴν ἀξίαν καὶ στέφει τὸ ἔργον τῶν ἐπιλέκτων λειτουργῶν τοῦ πνεύματος.

Καὶ τὰ πράγματα μαρτυροῦν, ὅτι ἡ Ἀκαδημία δὲν ἀπέτυχε μέχρι τοῦδε τοῦ

ἐθνικοῦ τούτου σκοποῦ. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, κεντριζόμενον καὶ ποδηγετούμενον, διὰ τῶν βραβείων της, ἀπήντησεν ἐκθύμως εἰς τὸ ἀκαδημαϊκὸν σάλπισμα, διὰ πλήθους ἀξιολόγων ἔργων. Ἐντὸς ἐπὶ ἐτῶν, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ Πρακτικά αὐτῆς καὶ ἐβραβεύθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας της ἐπιστημονικά, λογοτεχνικά καὶ καλλιτεχνικά ἔργα, πολὺ περισσότερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶδον τὸ φῶς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν πενηκονταετίαν.

Εὐχαρίστως δὲ βλέπομεν, ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ὅπως καὶ ὁ διεθνὴς ἐπιστημονικὸς κόσμος, παρακολοῦθε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον ἐν γένει τῆς Ἀκαδημίας μας· φύσει εὐνοοῦσα πᾶν ὅ,τι ἐνθαρρύνει τὸ πνεῦμα καὶ ὑψώνει τὰς καρδίας, ἢ ἑλληνικὴ κοινωνία παρίσταται ἀθρόα καὶ ἐπικροτεῖ, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, τὴν βράβειον τῶν ὠραίων παραδειγμάτων, χειροκροτοῦσα τοὺς στεφομένους νικητὰς τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀγῶνων.

Ἄλλὰ, πλὴν τῆς ἠθικῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως, ἡ κοινωνία ἡμῶν παρέσχε καὶ γενναίαν τὴν ὑλικὴν αὐτῆς συνδρομὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, βοηθοῦσα προθύμως αὐτὴν τὸ μὲν, ὅπως συντηρήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς ἐθνικὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα, συμφώνως πρὸς τὸ δαιμόνιον καὶ τὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς, τὸ δέ, ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Ἐπιστήμης, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν πρόοδον τοῦ Ἔθνους.

Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ Μακῆραι, τῶν ὁποίων ἡ γενναιοδωρία καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἐμπιστοσύνη ἤλθεν ἀρωγὸς εἰς τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ἔργον. Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἀκαδημία ἀφ' ἐτέρου καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν χορηγῶν της. Καὶ ἔχει βεβαίως ἐπιτακτικὸν καθῆκον πρὸς τοῦτο ὄχι μόνον διότι θὰ ἦτο ζημία ἐθνικὴ σπουδαία, ἐὰν ἤθελεν ἀστοχήσει τοῦ διὰ τῶν βραβείων ἐπιδιωκόμενου ἐθνικοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ὀφείλει νὰ καλλιεργήσῃ καὶ διαφυλάξῃ, μετὰ τοῦ ἰδίου κύρους, μετὰ τοῦ ἰδίου γοήτρου, καὶ τὴν φήμην καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀθλοθετῶν τῶν ἀγῶνων της.

Καὶ ἀποτελεῖ, πράγματι, τιμὴν καὶ δόξαν διὰ τοὺς ἀγωνοθέτας, ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τῶν βραβείων των· ἂν καὶ αὐτοὶ οὔτε ἐκλέγουν, οὔτε κρίνουν, οὔτε κἂν γνωρίζουν ὅλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους στεφανώνουν ἐκάστοτε διὰ τῶν ἐπάθλων των. Πολλάκις μάλιστα οἱ ἀθλοθέται κατοικοῦν εἰς ἄλλας χώρας, καὶ ἐνίοτε ἀνήκουν εἰς ξένα Ἔθνη. Ἄλλ' ἡ γενναιοδωρία των δὲν ἔχει οὔτε τόπου, οὔτε χρόνου ὅρια. Ἐξακολοῦθε καὶ θὰ εξακολουθῇ ἐπ' ἄπειρον, καὶ ὅταν αὐτοὶ ἀκόμη ἐκλείπουν, νὰ προστατεῖ καὶ νὰ εὐεργετῇ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐντεῦθεν ἡ ἀθανασία των εἶναι αἰωνία, ὅσον, τοῦλάχιστον, καὶ τῶν Ἀκαδημιῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ Nobel, ὡς ἐπιστήμονος ἢ ἐφευρέτου, μόλις εἶναι γνωστὸν εἰς ὀλίγους εἰδικούς· ἐνῶ ἡ φήμη καὶ ἡ δόξα του ὡς ἀθλοθέτου, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ αἰωνία καὶ παγκόσμιος. Καὶ παρ' ἡμῶν δὲ

τὰ ὀνόματα τοῦ Ῥιζάρη, τοῦ Ἀρσάκη, τοῦ Χατζηκώστα, τῶν δύο Σίνα, τοῦ Τσοῦφλη, τοῦ Βαρβάκη, τοῦ Στουρνάρα, τοῦ Τσοίτσα, τοῦ Βαλλιάνου, τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Μπενάκη καὶ τῶν τόσων ἄλλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν οὐδέποτε, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει Ἑλλάς, θὰ παύσουν νὰ τιμῶνται καὶ νὰ δοξάζονται.

Ὁ Μέγας Δουδοβίκος, ἰδρύων τὴν καλουμένην «Μικρὰν Ἀκαδημίαν», εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέθεσε τὴν ἀπονομὴν βραβείων, φερόντων τὸ ὄνομά του, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς αὐτῆς, ἔλεγε: «Βλέπετε πόσῃν ἐκτίμησιν τρέφω πρὸς ὑμᾶς, ἀφοῦ σᾶς ἐμπιστεύομαι ὅτι πολυτιμότερον ἔχω: τὴν δόξαν μου». Καὶ ὀρθῶς ἐθεώρει ὡς ἀληθῆ δόξαν τὴν ἐπιτυχῆ ἀπονομὴν τῶν βραβείων του καὶ αὐτὸς ὁ μέγας καὶ τόσον ἔνδοξος Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, γνωρίζων καλῶς πόσον μεγάλην ἐπίδρασιν ἔχουν ἐπὶ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν πρόοδον παντὸς Ἐθνους τὰ ἔπαθλα τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῶν Ἀκαδημιῶν. Ἡ εὐεργετικὴ προσοσιασία τῶν Γραμματίων καὶ τῶν Τεχνῶν ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Ῥωμαίου Μαικήρα περιορίσθη εἰς δύο ἢ τρεῖς μόνον ποιητάς· ἀλλ' ἡ ὑστεροφημίᾳ του καὶ ἡ δόξα του παραμένει ἀθάνατος. Δὲν ἐχαράχθη βεβαίως ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης μετόπης κανενὸς μνημείου, φέρεται ὅμως καὶ θὰ φέρεται αἰωνίως, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ὑπάρχει ὁ κόσμος, ἐπὶ τοῦ δαφροστεφοῦς μετώπου τοῦ Βιργιλίου καὶ τοῦ Ὀρατίου.

Οὐδέποτε ἡ πνευματικὴ ἐργασία συνήνητσε παρ' ἡμῶν τόσον γενναίαν καὶ σκόπιμον ὑποστήριξιν, ὅσον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας· τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀπονεμόμενα ἐτήσια βραβεῖα ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν. Πρὸς τούτοις, σπουδαῖα ποσὰ καταβάλλονται ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ ἐνίσχυσιν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων, καθὼς καὶ δι' ὑποτροφίας, ἀποστολὰς καὶ λοιποὺς τοιοῦτους σκοπούς.

Καὶ εἶναι φυσικὴ ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ τῆς Ἀκαδημίας· διότι καὶ ἡ γενναιοδωρία, διὰ νὰ κινήθῃ, καὶ ἰδίως διὰ νὰ ἀποβῆ σκόπιμος καὶ χρήσιμος, ἔχει ἀνάγκην ἐγκύρου καὶ ἀρμοδίας ἐμπνεύσεως. Κατὰ γνωστὸν δὲ ῥητόν, ὁ τρόπος τοῦ δίδειν ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ δίδόμενον. Ὄρθῶς δὲ λέγεται, ὅτι συνήθως δίδονται πολλὰ, σπανίως ἀρκετά, ἐνίοτε ὑπερβολικά, ἀλλ' ὄχι πάντοτε ὅπως καὶ ὅπου πρέπει. Ἀλλ' αἱ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν δωρεαὶ ἐμφανίζονται μίαν τῶν ὑψηλοτέρων, ἀλλὰ καὶ πρακτικωτέρων συγχρόνως, μορφῶν τῆς γενναιοδωρίας· ἀποτελοῦν ἐθνικὴν εὐεργεσίαν, ἡ ὁποία, προκαλοῦσα καὶ αὐτῶν τῶν ξένων τὸν θαυμασμόν, συντελεῖ ὄχι μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν προαγωγὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δόξαν τῆς πατρίδος.

Καὶ ἡ τοιαύτη εὐεργεσία πρὸς τὸ ἔθνος, ἐνῶ θεραπεύει σπουδαίας ἀνάγκας τοῦ τόπου, ἀνυψώνει συγχρόνως καὶ τὰς ψυχὰς τῶν χορηγῶν πρὸς τὰς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας ἠθικὰς ἀπολαύσεις. Διότι ἡ εὐεργεσία, καὶ ὅταν ἀκόμη ὀπίπεται ἀσκόπως, ἦτοι, κατὰ τὸ σοφὸν λαϊκὸν ῥητόν, καὶ ὅταν ἀκόμη ὀπίπεται εἰς τὴν θάλασ-

σαν, οὐδέποτε χάνεται καὶ ἐὰν τυχὸν ἀστοχήσῃ εἰς ἀποτέλεσμα, πάντως ἐπιτυγχάνει ὡς ἐνέργεια. Διότι ἐπιστρέφει, πάντοτε, ὑπὸ ἄλλην βεβαίως μορφήν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐπιστρέφει, ὡς θεία ἐξ οὐρανοῦ εὐλογία καὶ εὐχάριστος ψυχικὴ ἀπόλαυσις εἰς τὸν εὐεργέτην, ὅπως τὰ νέφη ἐπιστρέφουν πάλιν, ὡς εὐεργετικὴ ἐξ οὐρανοῦ βροχή, διὰ τὰ δροσίσειν καὶ ζωογονήσειν τὴν διψαλέαν Γῆν. Κατὰ δὲ τὸν φιλόσοφον *Joubert* : ἡ εὐχαρίστησις τοῦ δίδειν εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου· τὴν εὐτυχίαν δὲ αὐτὴν καὶ ὁ πτωχότερος δύναται νὰ ἀπολαύσῃ.

Ἡ Ἀκαδημία διαθέτει ἤδη ἱκανοὺς πόρους πρὸς ἀπονομὴν ποικίλων καὶ χρησίμων βραβείων, ὑπὸ ὄρους ὅμως ὅλως ὠρισμένους. Τοὺς ὄρους αὐτοὺς ἡ Ἀκαδημία, κατὰ καθήκον, ἐκτελεῖ μετ' ἄκρας ἀκριβείας, σεβομένη τόσο τὸ γράμμα, ὅσον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἐντολῶν. Ἀλλ' ἀκριβῶς, διότι σέβεται πλήρως τὰς θελήσεις τῶν χορηγῶν, θὰ ἦτο χρησίμων νὰ διαθέτῃ καὶ δωρεάς, αἱ ὁποῖαι νὰ τῆς ἀφίρουν λυτὰς τὰς χεῖρας καὶ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Διὰ τῶν βραβείων τῆς, ἡ Ἀκαδημία βεβαίως δημοιοργεῖ πρωτοβουλίας καὶ προκαλεῖ ἐρεῦνας καὶ ἄλλα ἔργα, πρὸς ὄφελος τῶν Γραμμάτων, τῶν Τεχνῶν, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐφαρμογῶν αὐτῆς εἰς τὴν Γεωργίαν, τὴν Βιομηχανίαν καὶ τὰς λοιπὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου. Ἀλλ' ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ δοθοῦν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὰ μέσα νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἄλλας μελέτας, ἢ καὶ ἀποστολάς, καὶ ἐκτάκτους δημοσιεύσεις ἢ καὶ ἀπαραιτήτους ὑποτροφίας, καθ' ὃν τρόπον αὐτὴ κρίνει ἐκάστοτε ἀναγκαιότερον. Οὕτως, ἐπεκτείνουσα δεόντως τὴν δρασίαν αὐτῆς πρὸς ὄφελος τοῦ Ἑθνους, θὰ δυνηθῇ ὄχι μόνον νὰ πληρῶσῃ σπουδαῖα κενὰ καὶ σκοποὺς εὐρύτερου καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ καὶ πολλαπλασιάζουσα τὰς πνευματικὰς κορυφὰς τοῦ τόπου, θὰ κατορθώσῃ νὰ εὐρύνη τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τοῦ Ἑθνους. Διότι καὶ ἡ μόρφωσις ἐπιλέκτων λειτουργῶν τοῦ πνεύματος, ἢ χρησιμοποίησις τῆς ἐλληνικῆς εὐφυΐας καὶ ἰδιοφυΐας, τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ ἐθνικοῦ κεφαλαίου καὶ θησαυροῦ, εἶναι ἀνάγκη τοσούτω μᾶλλον ἐπιτακτικὴ, ὅσῳ ἡ ποιότης πρέπει νὰ ἀναπληρῶσῃ παρ' ἡμῶν τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ποσότητος. Ἡ ἠθικὴ δὲ δύναμις ἐκάστου Ἑθνους ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀνωτέρων ἀνθρώπων του.

Ἡ Ἀκαδημία ἐπικαλουμένη τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, τείνει τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ ἐρυθριᾷ· διότι, ζητοῦσα τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τῆς, καλεῖ εἰς βοήθειαν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τῆς ἀννψώσεως τῆς ἠθικῆς βαθμίδος αὐτῆς μεταξὺ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν. Διότι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Διεθνῆ ζωὴν, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἐκτίμησις δὲν στρέφονται πρὸς τοὺς ἀνικάνους λαοὺς, οἱ ὁποῖοι, ἀσθενεῖς καὶ ἀδρανεῖς, θρηνοῦν μόνον καὶ ὀδύρονται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων των· ἀλλὰ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δύναται καὶ θέλουν νὰ ἐργάζονται, ἀνθιστάμενοι νικηφόρως εἰς τὰς δοκιμασίας τοῦ πεπρωμένου.

Διερχόμεθα ἤδη περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ βίου δύσκολον· ἀλλ' ἔχομεν διέλθει πλείστας ἄλλας πολὺν δυσκολωτέρας. Παρὰ τὴν αἰσθητὴν δὲ βεβαίως ἐπίδρασιν τῶν καταστροφῶν ἡμῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπὶ τῆς ἠθικῆς ἀντοχῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν τῆς φυλῆς, αἱ ὁποῖαι τοσάκις μᾶς ἔσωσαν, αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ ὑφίστανται, εὐτυχῶς, ἀκόμη ἀρκετὰ ἀκμαῖα. Καὶ οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ὁ Ἑλληνισμός, μετὰ τόσας συμφοράς, διατηρεῖται ἀκόμη σώζεται ἐκάστοτε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ζωτικότητα τοῦ Ἑθνους.

Ἄλλὰ διὰ τὰ ἀνακύφωμεν τώρα ἐκ τῆς παρουσίας δυσπραγίας, ἔχομεν πρὸ πάντων ἀνάγκην τοῦ φωτὸς τῆς Ἐπιστήμης, πρὸς ἐπιτυχῆ ἐκμετάλλευσιν τῶν φυσικῶν πόρων τοῦ τόπου. Διότι, οἰανδήποτε σύγχρονον πρόοδον καὶ ἂν ἐξετάσωμεν, εἰς τὴν βάσιν αὐτῆς θὰ εὗρωμεν μίαν ἐπιστημονικὴν ἀνακάλυψιν. Ἡ Ἀκαδημία, ἔχουσα καθῆκον νὰ μὴ παραμένη ἀδιάφορος πρὸ τῶν μεγάλων γεωργικῶν, βιομηχανικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐν γένει προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν πρὸ πολλοῦ τὸν τόπον, ἐτέθη, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σχετικῆς κινήσεως, διὰ τῶν σχετικῶν βραβείων της.

Ἡ ἀπονομὴ ὅμως τῶν βραβείων ἀποτελεῖ βεβαίως διὰ τὴν Ἀκαδημίαν καθῆκον, ἀλλὰ καθῆκον λεπτὸν καὶ δύσκολον. Τὰ ὑποβαλλόμενα ἔργα πρέπει νὰ διακρίνονται ὄχι μόνον διὰ τὴν ὀρθότητα καὶ μεθοδικότητα τῆς ἐρεῦνης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἀσφαλῆ πρωτοτυπίαν των. Ἀπαιτοῦντες ὅμως πρωτοτυπίαν, κινδυνεύομεν νὰ ἀκούσωμεν τὸ περίφημον ἐρώτημα: *Qui pourrais-je imiter, pour être original?* καὶ ζητοῦντες νέα καὶ σπουδαῖα συγχρόνως ἀποτελέσματα ἐκτιθέμεθα εἰς τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶμεν, ὅτι ἔχομεν ὑπερβολικὰς ἢ ὑπερμέτρους ἀξιώσεις. Ἄλλ' εὐτυχῶς, ἂν καὶ ἡ ἱκανοποίησις ὅλων τῶν φιλοδόξων ἀπαιτήσεων εἶναι φύσει ἀδύνατος, ἐν τούτοις οὐδεὶς ποτὲ μέχρι τοῦδε ἠμφεσβήτησεν οὔτε τὴν εὐθυκρυσίαν, οὔτε τὴν ἀμεροληψίαν οὔτε τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἀκαδημίας μας. Οἱ ὑποψήφιοι προσέρχονται ἄνευ δισταγμοῦ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτῆς ἄθροοι, μετὰ πεποιθήσεως ἐμπιστευόμενοι καὶ αὐτὰς τὰς μυστικὰς ἐρεῦνας των. Ἀποδέχονται δέ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως, τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἀκαδημίας, διὰ τὰς ὁποίας ἄλλως οὔτε εἶναι ὑπόχρεως, οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ δίδῃ αὐτὴ πάντοτε καὶ πρὸς πάντας τοὺς λόγους.

Αἱ Ἀκαδημαῖαι ἄλλως οὐδέποτε λογοδοτοῦν διὰ τὰς κρίσεις των καὶ οὐδέποτε συζητοῦν ἢ κἂν συνομιλοῦν μὲ τοὺς μνηστῆρας τῶν βραβείων των. Μόνον τῶν βραβευομένων ἔργων ἀνακοινοῦν σύντομον ἀνάλυσιν καὶ κρίσιν, καὶ αὐτῶν μόνον τοὺς συγγραφεῖς καλοῦν, διὰ τὰ τοὺς χαιρετίσουν κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν ἐπάθλων. Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ αὐτὴ ἀρχὴ ὑπενθυμίζει τὸ περίφημον ἀνέκδοτον τοῦ *De Baufrui*, ὅστις, ἂν καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Θεόν, συναντήσας ὅμως καθ' ὁδὸν λιτανεῖαν, τῆς

ὁποίας προηγεῖτο ὁ ἑσταυρωμένος, ἑσταμάτησε καὶ ἀποκαλυφθεὶς εὐλαβῶς, ἔχαιρέτισε τὸν Χριστόν. "Α! "Α! τοῦ εἶπε τότε παρατυχῶν φίλος του, βλέπω κ. *De Baur*, ὅτι τώρα τὰ ἔχετε καλὰ μὲ τὸν Θεόν. *Ναί! Ναί!* ἀπήντησεν ὁ *De Baur*: *nous nous saluons, mais nous ne nous parlons pas.*

Ἄλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις νέου καὶ μάλιστα σπουδαίου ἐπιστημονικοῦ ἀποτελέσματος, δὲν εἶναι συνήθης καὶ εὐκόλος· πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον πολλὴ καὶ μακρὰ ἔρευνα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὕλικα μέσα καί, ὅπερ σπουδαιότερον καὶ σπανιότερον, ἰκανὴ ἰδιοφυΐα. Διότι ἡ Φύσις, ὡς γυνὴ δύστροπος, κρύπτει ζηλοτύπως τὰ θέληγτρά της. Χρειαζέται πειραματικὴ δεξιότης μεγάλη, μακροὶ καὶ ἐπίπονοι παρατηρήσεις μεταβλητῶν φαινομένων, ποικίλη παραλλαγή τῶν ὄρων τῶν πειραμάτων, διὰ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὰ μυστικά της. Ἐντεῦθεν ἡ ζωὴ τοῦ ἐπιστήμονος εἶναι συνήθως πλήρης ἀγωνίας, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ πλήρης σκληρῶν ἀπογοητεύσεων. Εἰς τὴν ἐπίπονον καὶ ἐπίμονον προσπάθειαν αὐτοῦ πρὸς ἀπόσπασιν τῆς ἀληθείας, ἡ ἀπάντησις τοῦ μαντείου, καὶ ὅταν δὲν εἶναι ἀρνητικὴ, βραδύνει πολὺ. Ἄλλοίμονον εἰς τὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει νὰ ἐπιμένῃ καὶ νὰ περιμένῃ! Ὁ Κέπλερος ἐχρειάσθη 13 ὄλα ἔτη, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς περιφύητους νόμους του, ὁ δὲ *Schwabe* 40, διὰ νὰ εὔρῃ τὴν ἑνδεκαετῆ περίοδον τῶν κηλίδων τοῦ Ἡλίου. Ἄγνωστος καὶ ἀκάματος, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, ὁ ἐπιστήμων ἐμμένει καὶ ἀγωνίζεται πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· καὶ ἐὰν πέσῃ, πρὶν φθάσῃ μέχρις αὐτῆς, ἡ Ἀλήθεια, ἀνάληγτος καὶ ἀδιάφορος, στρατολογεῖ, ὅπως εἶπεν ὁ *Renan*, ἄλλους ἱερεῖς διὰ νὰ τὴν ὑπηρετήσων.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνετέθη καὶ ἡ βράβευσις τῆς Ἀρετῆς διὰ νὰ ἐνθαρρύνεται, ὅπως εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ *Renan*, καὶ αὐτὴ ἄπαξ, τοῦλάχιστον, τοῦ ἔτους. Διότι αἱ Ἀκαδημίαι, διενθύνουσαι τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα καὶ καλλιεργοῦσαι τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα, αὐταὶ πρέπει καὶ νὰ εὐρίσκων καὶ νὰ βραβεύων τὰς ἐναρέτους πράξεις, συντηροῦσαι οὕτω τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις. Καὶ αἱ παραδόσεις αὐταὶ δὲν εἶναι μόνον ἐπιστημονικαί, καλλιτεχνικαὶ καὶ φιλολογικαί, ἀλλὰ καὶ ἠθικαί· ἀντιπροσωπεύουν τὸ σύνολον τῶν ἠθικῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, τὸ σύνολον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ Ἔθνους. Εἶναι τὰ πολυτιμότερα στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ βίου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἠθικὸν θησαυρὸν τῆς φυλῆς. Ὅθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκει ἀναμφιβόλως ἡ ἀνέυρεσις καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις τῶν ἐναρέτων πράξεων, αἱ ὁποῖαι εἴτε ἐκ τῆς καρδίας, εἴτε ἐκ τοῦ πνεύματος προερχόμεναι, ἀποτελοῦν παραδόσιν καὶ κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος, πηγὴν καὶ δύναμιν τοῦ παρόντος, ἐγγύησιν καὶ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, διὰ τοῦ Νόμου 5.058, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀκαδημίας 350.000 δραχμῶν ἑτησίως: «ὅπως ἐπιμελῆται αὕτη: α') τὴν μετάφρασιν εἰς μίαν ἢ πλείονας ξένας γλώσσας ἐκδεδομένων ἔργων συγχρόνων ἐλλήνων

λογοτεχνῶν, ζώντων ἢ ἐκλιπόντων. β') τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀρχαίων κλασσικῶν ἢ ἐξόχων λογοτεχνημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. γ') τὴν ἀνατύπωσιν δοκίμων ἔργων, ἐκλιπόντων λογοτεχνῶν καὶ δ') τὴν ἔκδοσιν ἀξιολόγων πρωτοτύπων μουσικῶν συνθέσεων». Ἡ Ἀκαδημία, ὑπεύθυνος φύλαξ καὶ ἀρμοδῖος ἐπιμελητὴς τῆς ἀνεκτιμητοῦ πνευματικῆς περιουσίας τοῦ Ἑθνους, εὐγνωμόνως ἀπεδέχθη καὶ ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦτο. Καὶ δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἀξία τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία εἴαν, ὅταν ὅλαι σχεδὸν αἱ ξέναι Ἀκαδημίαι ἠσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται ἀπαύστως καὶ μετὰ ζήλου εἰς τοιαύτας ἐκδόσεις, μόνη αὐτὴ, ἡ ἀρμοδιωτέρα πασῶν νὰ καλλιερῆ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν ὅλῃ τῆς τῆ εὐγενείᾳ, νὰ διατηρῆ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐν ὅλῃ τῆς τῆ γνησιότητι, νὰ σπουδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην ἐν ὅλῃ τῆς ἀριότητι αὐτῆς, μόνη αὐτὴ ἴστατο ἀδρανῆς, ὡς ξένη καὶ ἀδιάφορος, ἐνώπιον τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ζήτημα τιμῆς καὶ ἐν τῶν κυριωτέρων καθηκόντων τῆς. Καὶ τὸ καθήκον αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἡμῶν, ἀφοῦ αὐτὴ δύναται νὰ παράσῃ, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην, τὴν γνησιωτέραν ἔκδοσιν καὶ τὴν πιστοτέραν ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων κειμένων· διότι, ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαόν, εἶναι φυσικὸν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχωμεν, ἐκ κληρονομίας, καὶ ἔχομεν πράγματι, βαθύτερον καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· πρὸς τούτοις, ἡμεῖς βοηθούμεθα ἰσχυρῶς ἐκ τῆς νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης τῆς πλουσίας αὐτῆς πηγῆς ἀκριβῶν λύσεων πολλῶν ἀρχαίων καὶ ἀλύτων ἄλλως γλωσσικῶν προβλημάτων. Ἡ Ἀκαδημία ἔχει, ἀφ' ἐτέρου, ἐπιτακτικὸν καθήκον νὰ καταστήσῃ, διὰ πιστῆς μεταφράσεως, κοινωτὸν τῶν ἀρχαίων ἀριστοτεχνημάτων τὸν Ἑλληνικὸν λαόν· ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν καὶ εἰς αὐτὸν σοφὸν διδάσκαλον καὶ ἐμνευσμένον ἠθικὸν ὁδηγόν· τὴν πλουσίαν πνευματικὴν κληρονομίαν τῶν μεγάλων προγόνων του, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήγαγεν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς καὶ ἡ νεωτέρα σκέψις. Διότι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἔχουν αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν, ὅτι, ἂν καὶ φύσει ἀνήκουν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ ἠθικὸς ὁδηγὸς ὅλου τοῦ κόσμου· εἶναι ἡ πνευματικὴ δύναμις, ἡ ὁποία ἐμόρφωσε τὸ πνεῦμα καὶ ἐξακολοθεῖ πάντοτε νὰ ἐξευγενίζῃ καὶ νὰ ἐξωραΐζῃ τὴν ψυχὴν ὀλοκλήρου τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἀκαδημία προέβη ἤδη εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν πρακτικὴν ὁργάνωσιν τοῦ ἔργου. Ἡ ἔκδοσις θὰ γείνη εἰς σειρᾶν, ἐν ὀνόματι αὐτῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὡς συνέχεια τῆς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Κοραῆ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον, ἐκδοθείσης σειρᾶς. Ὡς πρῶτον ἔργον αὐτῆς ἐξελέγη τὸ Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, διότι ἐθεωρήθη ἐπιβεβλημένον νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σειρᾶς ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἡμετέρας καὶ ἀρχηγέτης ὄλων τῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ κόσμου. Αἱ ἐκδόσεις θὰ περιέχουν τὸ κείμενον, μετὰ εἰσαγωγῆς, συντόμων σχολίων καὶ μεταφράσεως εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, ἀλλὰ γλαφυρὰν καὶ ζωντανήν.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς συλλογὴν ἐράνων: α') πρὸς περισυλλογὴν καὶ διάσωσιν τῶν τῆδε κάκεισε διεσπαρμένων πολυτίμων ἀυτογράφων τοῦ Κοραῆ· β') πρὸς κοπὴν ἀναμνηστικοῦ μεταλλίου τοῦ Κοραῆ καὶ γ') πρὸς σχηματισμὸν Κεφαλαίου ὑπὸ τὸ ὄνομα: «Ἐθνικὸν Κοραῆ», οἱ τόκοι τοῦ ὁποίου θὰ διατίθενται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας πρὸς ἐπιβράβευσιν ἢ ἐνίσχυσιν ἔργων, σχετικῶν πρὸς τὰ ἐπασχολήσαντα τὸν Κοραῆν ζητήματα. Καὶ ἀνευρέθη ἤδη καὶ ἐξετυπώθη τὸ ὡς ἀπολεσθὲν θεωρούμενον πολυτίμον ἔργον τοῦ Κοραῆ: Σημειώσεις εἰς τὸ προσωρινὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1822. Πρὸς τούτους, ἀνευρέθησαν ἑννέα ὀλόκληροι τόμοι ἀυτογράφων ἐπιστολῶν του, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης πρόκειται νὰ ἀγορασθῶν καὶ νὰ δημοσιευθῶν αἱ ἐξ αὐτῶν ἀνέκδοτοι.

Ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπέβαλε τὴν πρότασιν τοῦ εἰρημένου Ἐθνικοῦ, προσέφερεν ἤδη 70.000 δραχμῶν ὡς πυρῆνα τοῦ σχετικοῦ Κεφαλαίου. Ἡ Ἀκαδημία πέποιθεν, ὅτι ὁ ἔρανος αὐτὸς θὰ εἶναι πανελλήνιος· διότι πανελλήνιος εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὸν Κοραῆν ὀφειλομένη ἐγνωμοσύνη. Ἡ Ἀκαδημία εὐελπιστεῖ, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ εἰσφέρουν τὸν ὀβολὸν των, φόρον ἐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς τελουῦντες πρὸς τὸν μεγαλύτερον σοφὸν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅστις, ἐκούσιος πένης καὶ ἀναχωρητῆς, ἀπέρριψε καὶ τίτλους, καὶ θέσεις σπουδαίας καὶ ὑλικῆς ἀμοιβῆς, καίπερ στερούμενος καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διὰ νὰ προσφέρῃ ὀλόκληρον τὸν πλοῦσιον πνευματικὸν θησαυρὸν του, ὅπως καὶ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν καὶ τὴν σκέψιν του, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης. Ἡ Ἀκαδημία ἐλπίζει, ὅτι οὐδεὶς Ἕλληνας θὰ ἀρνηθῆ νὰ συντελέσῃ ὅπως ἀντηχῆ τὸ ὄνομα καὶ εὐλογῆται ἡ μνήμη ἑσαεὶ τοῦ μεγάλου Ἕλληρος σοφοῦ, ὡς εἰς ἐλαβὲς μνημόσυνον, ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τούτου τῆς Ἀθηνᾶς, δι' ἐκτελέσεως ἔργων προόδου τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τὰς ὁποίας τόσον βαθέως ἠγάπησε καὶ τόσον ἀποτελεσματικῶς καὶ ἀφιλοκερδῶς ἐξυπηρέτησεν.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, μετὰ ἐπταετῆ ἐσωτερικὸν βίον, καθ' ὃν ἐλειτούργησε καὶ ἐργάσθη διὰ μόνων τῶν ἰδίων αὐτῆς δυνάμεων, σχετισθεῖσα καὶ ἐπικοινωνήσασα καὶ μετὰ τοῦ ξένου ἐπιστημονικοῦ κόσμου, δι' ἀντιπροσώπων της εἰς διεθνή συνέδρια καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν δημοσιευμάτων της, ἐθεώρησεν, ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον, ἐπὶ τῇ ἐβδόμῃ ἐπετείῳ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἥτις κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν, συμπίπτει μετὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ μεγαλύτερου σοφοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, νὰ ἐγκαινίσῃ τὸν προσεταιρισμὸν καὶ ξένων μελῶν. Οὕτω, τιμῶσα, διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ὑψίστου ἀκαδημαϊκοῦ τίτλου: τοῦ ξένου

ἑταίρου, ὅ,τι μέγα καὶ ἔνδοξον ὑπάρχει εἰς τὸν διεθνή ἐπιστημονικόν, λογοτεχνικόν καὶ καλλιτεχνικόν κόσμον, ὅχι μόνον ἐκτελεῖ καθήκον, ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τοῦ Ὁργανισμοῦ αὐτῆς καὶ τῶν διεθνῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐθίμων, ἀλλὰ καὶ προσεταιρίζεται τὴν μεγάλην δύναμιν τῶν συγχρόνων κορυφῶν τῆς Ἐπιστήμης, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, φιλοδοξοῦσα, γὰρ φθάσῃ βαθμηδὸν καὶ αὐτή, σὺν τῷ χρόνῳ, τὰ ἠθικὰ ἐκεῖνα ὄρια, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει ἡ ἐξαιρετικὴ ἱστορία καὶ ἀπαιτεῖ ἡ ὑπέροχος ἐν τῷ κόσμῳ θέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ἄλλως, ἡ Ἑλλάς, ὡς πνευματικὴ ἐστία, εἶναι παγκόσμιος, τὸ δὲ ἐπιστημονικόν καὶ τὸ καλλιτεχνικόν δαιμόνιον δὲν ἔχει πατρίδα· ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐὰν δὲ ποταμοί, θάλασσαί καὶ ὄρη ἔθεσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὕλικά ὄρια στενά, τὸ πνεῦμά της κατέκτησεν ἄλλα, ἀπέραντα, ἀόρατα, φθάνοντα πανταχοῦ, ὅπου καλλιεργεῖται ἡ Ἐπιστήμη, ὅπου λατρεύεται ἡ Τέχνη, ὅπου ἀνθοῦν τὰ Γράμματα, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ Πολιτισμός.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὡς μήτηρ ὅλων τῶν ἄλλων, δικαιούται καὶ ὀφείλει γὰρ διεκδικήσῃ καὶ συγκεντρώσῃ ἐν ἑαυτῇ ὁλόκληρον τὸν διανοούμενον κόσμον καὶ γὰρ καταστῆ οὕτως ὁ σύνδεσμος καὶ ἡ ἐστία τῶν παγκοσμίων ἐνεργειῶν τῶν παγκοσμίων ἀγώνων, ἐν τῷ πεδίῳ τῆς σκέψεως.

Οἱ πρῶτοι τῶν ξένων σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν συμφώνως πρὸς τὸν Ὁργανισμόν της, δημοσίᾳ ἀναγορεύει σήμερον ὡς ξένους ἑταίρους αὐτῆς, ἐξελέγησαν, κατὰ τὸ πλεῖστον, μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συνδέονται δι' ἔργων ἢ ἄλλως πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι οἱ ἑξῆς :

1. Ὁ Γάλλος μαθηματικός, μέλος πολλῶν Ἀκαδημιῶν καὶ πρόην πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, κ. *Paul Painlevé*.
2. Ὁ Γάλλος φιλόσοφος καὶ πρόην πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, κ. *Edouard Herriot*.
3. Ὁ Ρουμάνος καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας, μέλος πολλῶν Ἀκαδημιῶν καὶ πρόην πρωθυπουργὸς τῆς Ρουμανίας, κ. *Νικόλαος Jorga*.
4. Ὁ Γάλλος μαθηματικός, ἰσόβιος Γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων καὶ μέλος πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *Emile Picard*.
5. Ὁ Γάλλος γεωλόγος, ἰσόβιος Γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων καὶ μέλος πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν κ. *Alfred Lacroix*.
6. Ὁ Γερμανὸς γεωγράφος καὶ πρόην καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς *Bonn*, κ. *Alfred Philippson*.
7. Ὁ Ἄγγλος φυσικός, μέλος τῆς *Royal Society* τοῦ Λονδίνου καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, Λόρδος *E. Rutherford*.

8. Ὁ Γερμανὸς φυσικός, μέλος τῆς Πρωσοικῆς Ἀκαδημίας καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *Albert Einstein*.
9. Ὁ Γερμανὸς φυσικός, μέλος τῆς Πρωσοικῆς Ἀκαδημίας καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *Max Planck*.
10. Ὁ Ἰταλὸς μαθηματικός, μέλος τῆς Ἰταλικῆς Ἀκαδημίας καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *Vito Volterra*.
11. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος, μέλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *E. Hale*.
12. Ὁ Ολλανδὸς φυσιοδίφης καὶ μέλος πολλῶν Ἀκαδημιῶν κ. *Hugo de Vries*.
13. Ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, μέλος τῆς Ἀκαδημίας *Die Lincei* καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν, κ. *Gaetano de Sanctis*.
14. Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας καὶ μέλος πολλῶν Γερμανικῶν καὶ ξένων Ἀκαδημιῶν κ. *Oδλερίχος Wilcken*.
15. Ὁ Αὐστριακὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας καὶ ἐπιγραφικός, μέλος τῆς Αὐστριακῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, κ. Ἀδόλφος *Wilhelm*.
16. Ὁ Ἄγγλος Ἀρχαιολόγος *Sir Arthur Evans*.
17. Ὁ Γάλλος φιλόλογος καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. *Maurice Croiset*.
18. Ὁ Γερμανὸς Ἀρχαιολόγος κ. *Wilhelm Dörpfeld*.
19. Ὁ Γάλλος καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας καὶ μέλος πολλῶν Ἀκαδημιῶν, κ. *Charles Diehl*.
20. Ὁ Γάλλος καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ μέλος πολλῶν Ἀκαδημιῶν, κ. *Edmond Pottier*.
21. Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ μέλος τῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, κ. *Παῦλος Wolters*.

Καὶ ἤδη προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν τῶν ἀπονεμηθέντων μεταλλίων καὶ βραβείων:

1ον Ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας.—Ἡ Σύγκλητος τῆς Ἀκαδημίας προτείνει νὰ ἀπονεμηθῇ τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ Ἐθνολογικὴν Ἐταιρείαν, ἐπὶ τῷ ἰωβηλαίῳ τῆς πεντηκονταετηρίδος αὐτῆς.

Ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἐταιρεία τῆς Ἑλλάδος, συμπληροῦσα ἐφέτος πεντηκονταετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας αὐτῆς, καὶ ἐμφανίζουσα δραῶν ἐθνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀξιολογοτάτην, δικαιούται νὰ τύχη ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας

ιδιαιτέρας τιμητικῆς ἀναγνωρίσεως. Ἀφορμηθεῖσα ἀπὸ πενιχρῶν μέσων καὶ ἐφοδίων καὶ ἐνεργοῦσα μόνον μὲ τὴν ἀγαθὴν πρόθεσιν τῶν μελῶν αὐτῆς, περιορνέλεξεν ἔγγραφα καὶ ποικίλα ἄλλα μνημεῖα τοῦ βίου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, κατήρτισε τὸ Ἱστορικὸν αὐτῆς Μουσεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε μεγάλην ἐθνικὴν ἀξίαν, καὶ ἀπετέλεσε μέγα καὶ ἀξιόλογον ἐθνικὸν ἔργον. Πλὴν δὲ τοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου, ἡ Ἱστορικὴ Ἐταιρεία ἐδημοσίευσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ «Δελτίον», τὸ ὁποῖον περιλαβόν, εἰς τοὺς πρώτους ἰδίᾳ τόμους, σοβαρωτάτας πραγματείας καὶ μνημεῖα ἱστορικῶν πηγῶν σπουδαιότατα, ἐπλούτισε τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην καὶ διεφώτισε πλείστα ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν Μεσαιωνικὴν καὶ Νεωτέραν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν καὶ Λαογραφίαν.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐκτιμῶσα τὸ μέγα καὶ πολυμερὲς τοῦτο ἔργον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας, ἀπονέμει εἰς αὐτήν, ἐπὶ τῷ ἰοβυλιαίῳ τῆς πεντηκονταετηρίδος της, τὸ Ἀργυροῦν μετάλλιον αὐτῆς.

2^{ον} Ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας.—Ἡ Σύγκλητος προτείνει νὰ ἀπονεμηθῇ τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἀδελφότητα τῶν Νέων, διὰ τε τὴν ἐν γένει δραῖσιν καὶ ἰδίως διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα μεγάλας ὑπηρεσίας αὐτῆς.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Χ.Α.Ν. τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Ἑλλάδι ἐγένετο τὸ 1918, δι' ἀποστολῆς 30 περίπου εἰδικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες παραμείναντες ἐπὶ ἔτη παρ' ἡμῖν, προσέφεραν τὰς πολυτίμους αὐτῶν ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς μαχομένους Ἕλληνας καὶ ἐδίδαξαν εἰς τοὺς νέους τὰ τοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς τοῦ εὐγενοῦς τούτου Σωματείου.

Οὕτως ἰδρῦθη πρῶτον τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» εἰς τὸ στρατόπεδον Τούμπας ἐν Θεσσαλονίκῃ, καὶ εἶτα σειρὰ ὅλη 49 σπιτιῶν εἰς διαφόρους Ἑλληνικὰς πόλεις, κυρίως ὁμως εἰς τὸ Μικρασιατικὸν μέτωπον. Εἰς τὰ σπίτια αὐτὰ εὔρον οἱ Ἕλληνες μαχηταὶ θερμὴν οἰκογενειακὴν περίθαλψιν καὶ ψυχαγωγίαν, καθὼς καὶ παρακολούθησιν ποικίλην καὶ ὠφέλιμον διδασκαλίαν.

Τῷ 1923 ἡ στρατιωτικὴ ὀργάνωσις τῆς Χ.Α.Ν. μετεβλήθη εἰς κοινωνικὴν, καὶ δὴ Ἑλληνικὴν πλέον, ἔχουσαν ἔδρας ἀρχικῶς μὲν ἐν Ἀθήναις καὶ Θεσσαλονίκῃ, εἶτα δὲ ἐν Σύρῳ. Ἡ Ἑλληνικὴ Χ.Α.Ν. ἤρξατο κατὰ πρῶτον λειτουργοῦσα δι' ὑλικῶν μέσων, ἀποκλειστικῶς ἐξ Ἀμερικῆς στελλομένων. Τῇ βοηθείᾳ, δέ, κατὰ τὸ μέγιστον, τῆς Χ.Α.Ν. τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀπέκτησεν ἤδη ἐν Ἑλλάδι μεγαλοπρεπὲς μέγαρον ἐν Θεσσαλονίκῃ, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὁποίου ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Χ.Α.Ν. 18.000.000 δραχμῶν.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Συγκλήτου καὶ ἀπονέμει τὸ Ἀργυροῦν μετάλλιον αὐτῆς πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Χ.Α.Ν.

3ον Ἐπαθλον 13.500 δραχ. τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. — Εἰς ἔργα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1821 ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ μνημονεύοντα τὰς πηγὰς.

Ἡ Β' Τάξις προτείνει, ὅπως ἀπονεμηθῇ τὸ ἔπαθλον τοῦτο εἰς τὸ περιοδικὸν «Θεσσαλικὰ Χρονικὰ» Δελτίον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν. Τοῦ Δελτίου τούτου ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἐκδοθέντας τοὺς δύο πρώτους τόμους, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον καὶ εἰς λόγον ποσοῦ καὶ εἰς λόγον ποιουῦ εἶναι ἀξιόλογον. Ἀποτελεῖται ἐκ πραγματειῶν λαογραφικῶν καὶ ἱστορικῶν, ἐξ ὧν αἱ τελευταῖαι ἄπτονται ὄλων σχεδὸν τῶν περιόδων τῆς Θεσσαλικῆς ἱστορίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀγῶνος καὶ τῆς εἰς αὐτὸν συμβολῆς τῶν Θεσσαλῶν, ὅπου παρέχονται νέαι καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαι εἰδήσεις μεθοδικῶς ἐκτιθέμεναι. Τὸ περιεχόμενον τῶν δύο πρώτων τόμων τῶν «Θεσσαλικῶν Χρονικῶν» δεικνύει τὸν καλὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ἡ ἀρυσύστατος Θεσσαλικὴ Ἐταιρεία, καὶ τὰς ἀγαθὰς προσδοκίας, τὰς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ στηρίξῃ εἰς αὐτήν· ἢ ἔρευνα τῆς πατρίου ἱστορίας. Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν δὲ τῆς Ἐταιρείας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ αὐτῆς σκοποῦ ἀποβλέπουσα κυρίως ἡ Β' Τάξις προτείνει τὴν ἐπιβράβευσιν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ αὐτῆς Δελτίου διὰ τοῦ ἐπάθλου τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Β' Τάξεως καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Περιοδικὸν «Θεσσαλικὰ Χρονικὰ».

4ον Δαμπίκειον βραβεῖον 4.500 δραχ. — εἰς τὴν ἀρίστην συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων τὴν εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1931 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1932.

Ἡ Β' Τάξις προτείνει, ὅπως ἀπονεμηθῇ τοῦτο εἰς τὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης» τῆς Μυρτιώτισσας (Κ^ας Θεώνης Δρακοπούλου). Ἡ Μυρτιώτισσα εἶναι γνωστὴ ποιήτρια μὲ εὐχαρακτήριστον ἄλαντον, κατέχουσα ἤδη ἐξαιρετικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν Μουσῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῶν ἀρρένων συναδέλφων τῆς. Τὴν νέαν σειρὰν τῶν ποιημάτων τῆς, τὰ ὁποῖα ἔχει ὑπ' ὄψει ἡ Β' Τάξις, διακρίνει τὸ αὐτὸ εἰλικρινές, μελαγχολικὸν αἶσθημα, ἢ αὐτὴ ἐρασμία ἀπλότης καὶ ἢ αὐτὴ λιτότης καὶ ἀγνότης τῶν ἐκφραστικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διακρίνουν καὶ τὰ προγενέστερα ἔργα τῆς ποιητρίας. Εἴτε ἐκφράζει τὸν ἀτομικὸν τῆς πόνον ἢ ποιήτρια, ὅπως εἰς τὸ «Μνήμα τῆς μάννας τῆς», τὸ «Κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ» κ. ἄ., εἴτε ἐκφεύγει ἀπ' αὐτόν, διὰ νὰ πονέσῃ τὸν ξένον πόνον («Ὁ Ἔφηβος τοῦ Μαρθῶνος», «Ὁ νέος πὸν πέθανε - Μανρομιχάλης κ. ἄ.») ὁ πόνος τῆς εἶναι εὐγενῶς συγκρατημένος, διακριτικὸς, ἀρηγόρευτος, ἥτοι ποιητικὸς, ἐκφραζόμενος εἰς εὐδιακρίτους εἰκόνας, τὰς ὁποίας ζωντανεῖ γλαφυρὸς καὶ μελωδικὸς στίχος. Με μίαν λέξιν τὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης» θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς λυρικαὶ ἐξομολογήσεις, μὴ ἐπιδεχόμεναι βεβαίως ἀνάλυσιν, τὰς ὁποίας ὁμως διακρίνει μία ἐπανθοῦσα μυστικὴ χάρις, ἀχώριστος ἀπὸ οἰανδήποτε ἔμπνευσίν τῆς.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Β' Τάξεως καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης» τῆς Μυρτιώτισσας (Κ^ας Θεώνης Δρακοπούλου).

5^{ον} Ἐπαθλον 9.000 δραχ. Α. Βικέλα. — Ἀπονεμόμενον ὁλόκληρον εἰς πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα — ἢ σειρὰν διηγημάτων ἀποτελούντων τόμον — ὅπερ ἤθελε κριθῆ προέχον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1931 μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου 1932, εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθέντων.

Ἡ Β' τάξις προτείνει, ὅπως ἀπονεμηθῆ τὸ ἔπαθλον τοῦτο εἰς τὸν κ. Γ. Ἀθάναν, διὰ τὰ διηγήματά του : «Ἀπλοϊκὲς ψυχές».

Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀπλοϊκῶν ψυχῶν» εἰς τὰς συντόμους καὶ περιεκτικὰς ζωγραφίας του, ἔγνω νὰ ἐγγίση καὶ νὰ κινήσῃ, καταλλήλως χρησιμοποιουῶν, συμβάντα καὶ περιπετείας, αἱ ὁποῖαι, ἀπλαῖ καὶ συνήθεις, ζωογονοῦνται καὶ συγκροτοῦνται ἐνδιαφέρονσαι. Εἰς τὸν συγγραφέα τῶν δὲν εἶναι οἰκεῖα τὰ πράγματα μόνον, ἅτινα ἀφηγεῖται, ἀλλὰ καὶ μὲ ποιητικὴν χάριν, τῆς ὁποίας ἔδωκε μέχρι τοῦδε ἱκανὰ δείγματα εἰς ἄλλα βιβλία του, τὰ ἐρμηνεύει ἀνέτως.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Β' Τάξεως καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὰς «Ἀπλοϊκὰς Ψυχὰς» τοῦ κ. Γ. Ἀθάνα.

6^{ον} Βραβεῖον 8.000 δραχ. τῆς Ἀκαδημίας. — Εἰς τὴν καλύτεραν πραγματείαν, τὴν ἀναφερομένην εἰς οἰανδήποτε περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἠντλημένην δὲ ἐκ τῶν πηγῶν.

Ἡ Β' Τάξις προτείνει τὴν ἀπονομὴν τοῦ βραβεῖου τούτου εἰς τὸν Ὑποναύαρχον κ. Ἰωάννην Θεοφανίδην, διὰ τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ», (Σεπτέμβριος 1824 — Ἀπρίλιος 1826). Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐκτίθενται τὰ ναυτικὰ γεγονότα τοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1824 μέχρι τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1826, δηλαδὴ τὰ περὶ τὸ Νεόκαστρον, τὸν Καφηρέα, τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Μεσολόγγιον, μετὰ σαφηνείας, ἀκριβείας καὶ ἐμβριθείας, εἰς τὴν ὁποίαν προσδίδει ἰδιαιτέραν ἀξίαν καὶ ἡ εἰδικότης τοῦ συγγραφέως. Πρὸς καταρτισμὸν τῆς μελέτης αὐτῶν δὲν ὤκησεν ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐρευνήσῃ πηγὰς ἐκδεδομένας καὶ ἀνεκδότους, καὶ νὰ συμβουλευθῆ σπανιώτατα βοηθήματα, τὰ ὁποῖα εὐσυνειδήτως ἀναφέρει καὶ παραπέμπει εἰς αὐτά. Τὴν ἱστορικὴν ἔκθεσιν τῶν γεγονότων ποικίλλει καὶ συμπληρῶνει ἢ παράθεσις σχεδίων, χαρτῶν καὶ εἰκόνων, φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ συγγραφέως συλλεγεῖσῶν καὶ φιλοκάλως εἰς τὸ βιβλίον παρεντεθεισῶν.

Ἡ Β' τάξις καὶ καθ' ἑαυτὸ κρίνουσα τὸ ἔργον σπουδαῖον καὶ ἀξιόλογον, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν τοῦ συγγραφέως πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐξιστορήσεως τῶν κατὰ θάλασσαν συμβάντων τοῦ ὄλου Ἰεροῦ Ἀγῶνος, εἰς τὴν ἐκπόνησιν τῆς ὁποίας, ὡς δηλώνει ἐν τῷ προ-

λόγω, πρόκειται να ασχοληθῆ, προτείνει τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τοῦ ἐπάθλου τούτου τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Β' Τάξεως καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Ὑποναύαρχον κ. Ἰωάννην Θεοφανίδην διὰ τὸ ἔργον του: «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ, Σεπτέμβριος 1824 — Ἀπρίλιος 1826».

7^{ον} Βραβεῖον 25.000 δραχ. τῆς Κυρίας Ἑλενας Βενιζέλου. — Εἰς τὸ ἄριστον τῶν παντὸς εἶδους λογοτεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκδοθέντων ἐντὸς τοῦ ἔτους 1932.

Ἡ Β' Τάξις προτείνει τὴν ἀπονομὴν τοῦ βραβεῖου τούτου εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Δομήνικος Θεοτοκόπουλος Κρής» ἔργον τοῦ κ. Ἀχιλλέως Κύρου: Περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ 16^{ου} καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17^{ου} αἰῶνος ἀκμάσαντος διασήμου Κρητὸς ζωγράφου.

Εἰς τὸν διεξερχόμενον τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κύρου, αἰσθητῆ καθίσταται ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως, ὅπως μὴ παραλίπη καμμίαν τῶν λεπτομερειῶν, τῶν πληροφοριῶν καὶ τῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἥρωός του. Ἀλλ' ὁ βίος καὶ ἡ τέχνη τοῦ Θεοτοκοπούλου, ὅσον καὶ ἂν παρίστανται ἀπληκρίβωμένοι, δὲν εἶναι τὰ χαρίσματα, ἅτινα θὰ ἤρκοιεν διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Τάξεως περὶ βραβεύσεως τοῦ ἔργου. Ἡ Τάξις ἀπέβλεπεν εἰς ὅ,τι ἐπιβάλλει κυρίως ἡ λογοτεχνικὴ σημασία τοῦ ἔργου, πιστὴ παραμένουσα εἰς τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν, συμφώνως πρὸς τὴν προκήρυξιν, ἀνέλαβε διὰ τὴν «βράβευσιν τοῦ ἀρίστου τῶν παντὸς εἶδους λογοτεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκδοθέντων ἐντὸς τοῦ 1932». Τὸ προσὸν τοῦτο πληροῦται ὑπερόχως. Ὁ συγγραφεὺς, ὅσον καὶ ἂν κατέγινεν εἰς τὸ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀρχήν, τὴν κήνην, τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν ζωὴν ἐνὸς καλλιτέχνου, ὡς ὁ Θεοτοκόπουλος, δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ στοιχεῖον τοῦτο. Τὴν βιογραφίαν ταύτην μεταβάλλον εἰς προσωπογραφίαν καὶ τὴν καθιστῶσιν ἀποκαλυπτικὴν ὁ τρόπος, ὁ ῥυθμὸς, ἡ μορφή, τὸ πρόσωπον, ἡ ποίησις καθόλου εἰπεῖν, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐμφανίζεται ὁ Θεοτοκόπουλος. Ἡ βιογραφία του, παρ' ὅλην τὴν ἀκρίβειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἐξερευνητὴς βασίζεται, εὐρίσκειται συνυφασμένη πρὸς κάποιαν δημοιοργικὴν ἐλευθερίαν. Προέχον εἰς ταύτην δύο κύρια στοιχεῖα: τὸ αἴσθημα καὶ ἡ φαντασία.

Δι' ὅλα ταῦτα καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως, τὴν ὁποίαν ἡ Τάξις τονίζει, ἡ μελετηρὰ βιογραφία τοῦ κ. Ἀχιλλέως Κύρου πλουτίζει, κυριώτερον, τὴν λογοτεχνικὴν ἔμπνευσιν. Ἐνθυμίζει τὴν πλατυρρημοσύνην τοῦ ἐπικοῦ ποιήματος, καὶ μὲ τὴν διήκουσαν ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς εἰκόνα τοῦ ἥρωος, προσδίδει εἰς τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν σεμνότητα τῆς ἱστορίας ἐνδιαφέρον καὶ χάριν μυθιστορικὴν. Ἀκόμη καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν της προσεγγίζει τὸ ποιητικὸν ὕφος.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Β' Τάξεως καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὸν κ. Ἀχιλλέα Κύρου, διὰ τὸ ἔργον του «Δομήνικος Θεοτοκόπουλος Κρής».

8^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας τῆς Ἀκαδημίας. — Ἡ Σύγκλητος προτείνει νὰ ἀπονεμηθῇ τὸ βραβεῖον τοῦτο εἰς τὸν ἔφιππον χωροφύλακα Μιχαὴλ Κορνωιάκη, διότι, ὑπηρετῶν ἐν Ἑρακλείῳ τῆς Κρήτης καὶ ἰδὼν νέον κινδυνεύοντα νὰ πνιγῇ εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασιν, ἠψήφησε προφανῆ κίνδυνον ἰδικόν του καί, ῥιφθεὶς ἐν στολῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔσωσε τὸν κινδυνεύοντα νέον, παρασχὼν οὕτω δεῖγμα εὐγενείας ψυχῆς καὶ περιφρονήσεως προσωπικοῦ του κινδύνου, πρὸς διάπραξιν τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Συγκλήτου καὶ ἀπονέμει τὸ βραβεῖον Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν χωροφύλακα Μιχαὴλ Κορνωιάκη μετὰ 5.000 δραχμῶν.

9^{ον} Ἐπαινος Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας. — Ἡ Σύγκλητος προτείνει, ὅπως ἀπονεμηθῇ ἔπαινος δι' Ἀρετὴν καὶ Αὐτοθυσίαν εἰς τὸν ὁδηγὸν ἀμαξοστοιχίας ΣΠΑΠ κ. Χρηστον Ἀγγελόπουλον, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν δυστυχήματος αὐτοκινήτου ἐκ συγκρούσεως πρὸς τὴν ἀμαξοστοιχίαν του, ἔσπευσε πρῶτος εἰς τὸ καιόμενον καὶ ἀνατραπὲν αὐτοκίνητον καὶ σχίσας τὴν σκέπην αὐτοῦ κατώρθωσε, τῇ βοηθείᾳ καὶ ἄλλων προσδραμόντων ὑπαλλήλων καὶ ἐπιβατῶν, νὰ διασώσῃ τρεῖς τῶν ἐπιβατῶν τοῦ αὐτοκινήτου, παρασχὼν δεῖγμα Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας καὶ παρουσίας πνεύματος.

Ἡ Ἀκαδημία ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τῆς Συγκλήτου καὶ ἀπονέμει ἔπαινον δι' Ἀρετὴν καὶ Αὐτοθυσίαν εἰς τὸν μηχανοδηγὸν κ. Χρηστον Ἀγγελόπουλον.

10^{ον} Καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 9.000 δραχ. Β. Λαμπίκη. — Εἰς τὸν κάλλιστον ζωγραφικὸν πίνακα, τὸν ἔχοντα θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ Β' Τάξις προτείνει νὰ ἀπονεμηθῇ ἔπαινος εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Κοκότση, διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβληθὲν ζωγραφικὸν ἔργον.

Ἀνεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, μὴ ἀπονεμηθέντα, προτάσει τῆς Β' Τάξεως, διὰ νὰ προκηρυχθῶσι τώρα ἐκ νέου, τὰ ἑξῆς βραβεῖα :

α'. Τὸ καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 9.000 δραχ. Β. Λαμπίκη.

β'. Τὸ βραβεῖον 9.000 δραχ. Γ. Κυριακοῦ.

γ'. Τὸ βραβεῖον 45.000 δραχ. τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

δ'. Τὸ μέγα βραβεῖον 135 λεῶν ἀγγλικῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους.

Ἡ Ἀκαδημία προκηρῶσει ἤδη τὰ ἑξῆς νέα βραβεῖα :

Νέα προκηρυσσόμενα βραβεῖα.

Βραβεῖον τῆς Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν

1^{ον} Βραβεῖον 26.000 δραχ. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν καλύτεραν μελέτην τῶν Βιταμινῶν : 1) Τῆς χλωρᾶς καὶ ξηρᾶς Κορινθιακῆς σταφίδος, τοῦ γλεύκουσ τῆς πρώτης καὶ τῶν δι' ἐκχυλίσεως παρασκευαζομένων ἐκ τῆς δευτέρας σιρο-

πίων. Ἐπίσης τῶν χλωροσταφιδιτῶν καὶ ξηροσταφιδιτῶν οἴνων. 2) Τῶν σύκων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν παρασκευαζομένων σιροπίων. 3) Τῶν ξυλοκερατίων (χαρονπίων) καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν παρασκευαζομένων σιροπίων εἴτε διὰ ψυχρᾶς εἴτε διὰ θερμῆς ἐκχυλίσεως. Μελέται εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 25ῃν Μαρτίου τοῦ 1934.

Βραβεῖα τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν

1ον **Καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 9.000 δρχ. Β. Λαμπίκη**, εἰς τὸν κάλλιστον ζωγραφικὸν πίνακα, τὸν ἔχοντα θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἔργα δεκτά, κατὰ τοὺς ἐν τοῖς Γραφεῖοις τῆς Ἀκαδημίας τεχνικοὺς ὅρους, μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1933. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1933.

2ον **Ἐπαθλὸν 10.000 δρχ. Κίτσου Μακρυγιάννη**, πρὸς βράβευσιν τοῦ κάλλιστου ἱστορικοῦ ἔργου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1912 ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ ἰδίως τὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀντλουμένου δὲ ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Τὰ ἔργα ἔντυπα ἢ δακτυλογραφημένα ὑποβάλλονται εἰς τρία ἀντίτυπα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 10ῃν Μαΐου τοῦ 1934.

3ον **Ἐπαθλὸν 13.000 δρχ. τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν**, εἰς ἔργα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1821 ἑλληνικὴν ἱστορίαν, μνημονεύοντα τὰς πηγὰς. Ἔργα δεκτὰ ἐκδοθέντα κατὰ τὸ 1933, ὧν τρία ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 25ῃν Μαρτίου τοῦ 1934.

4ον **Ἐπαθλὸν 9.000 δρχ. Δ. Βικέλα**, ἀπονεμόμενον ὀλόκληρον εἰς πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα — ἢ σειρὰν διηγημάτων ἀποτελούντων τόμον — ὅπερ ἤθελε κριθῆ προέχον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1933 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1934, εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθέντων. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 25ῃν Μαρτίου τοῦ 1935.

5ον **Βραβεῖον 9.000 δρχ. Γ. Κυριακοῦ**, πρὸς συγγραφὴν μονογραφίας περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν σταυροφοριῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀλοσχεροῦς κατακτίσεως αὐτῆς τῷ 1715, ἀντλουμένης ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Ἔργα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1934.

6ον **Βραβεῖον 4.500 δρχ. Β. Λαμπίκη**, εἰς τὸ ἄριστον δραματικὸν ἔργον τοῦ 1932 καὶ 1933. Ἔργα δεκτὰ εἰς τρία ἀντίτυπα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας

μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1934.

7ον Βραβεῖον 4.500 δρχ. **Β. Λαμπίκη**, εἰς τὴν ἀρίστην συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων τὴν εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1933 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1934, τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν Νόμον, ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1934. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1935.

8ον Βραβεῖον 45.000 δρχ. τοῦ **Δήμου Ἀθηναίων**, διὰ τὴν καλυτέραν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ μνείας τῶν πηγῶν. Ἔργα δεκτὰ εἰς τρία ἀντίτυπα ἢ δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1934.

9ον Βραβεῖον 25.000 δρχ. τῆς **Κ^{ας} Ἑλενας Βενιζέλου**, εἰς τὸ ἄριστον τῶν παντὸς εἶδους λογοτεχνικῶν ἢ φιλολογικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν ἢ καλλιτεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους 1933. Ἔργα δεκτὰ εἰς τρία ἀντίτυπα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1934.

10ον Ἄθλον **Κοραῆ 10.000 δρχ.**, εἰς τὴν καλυτέραν συγγραφὴν, τὴν ἔχουσαν ὡς θέμα: *Αἱ περὶ πολιτείας καὶ δικαίου γυνῶμαι τοῦ Κοραῆ*. Μελέται εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1935. Ἀπονομή τοῦ ἄθλου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1935.

11ον Ἀναβληθείσης τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ἀριστείου τῶν **Γραμμάτων**, προτάσει τῆς Β' Τάξεως, προκηρῶσεται αὕτη ἐκ νέου διὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1934.

Προτάσεις ἢ αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1934.

Βραβεῖα τῆς Τάξεως τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

1ον Βραβεῖον **Ε. Κ. Κονδύλη 100 Λιρῶν Ἀγγλίας (εἰς συνάλλαγμα)**. Διὰ τὴν προίκισιν κατὰ προτίμησιν ὄρφανῆς καὶ ἀπόρου κόρης, μονίμως κατοικοῦσης ἢ καὶ ἀπλῶς καταγομένης ἐκ τῆς Μεγάλης ἢ Μικρᾶς Τσετίας τῆς Κοινότητος Λαμπόβου τῆς Ἀλβανίας, εἰς βράβειον τῆς ἀρετῆς αὐτῆς. Προτάσεις ἢ αἰτήσεις συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων πιστοποιητικῶν τῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν, δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηναίων μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1934. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1934.

2ον Βραβεῖα Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας τῆς Ἀκαδημίας, ἀπονεμόμενα εἰς πράξεις ἀξίας βραβεύσεως ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν ἐπιστήμην, τὴν τέχνην

ἢ τὸν πλησίον. Αἰτήσεις ἢ συστάσεις δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας, συνοδευόμεναι ὑπὸ σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν ἢ ἀρμοδίων Ἰδρυμάτων, Σωματείων, Ἐπαγγελματικῶν Ὁργανώσεων μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου. Ἀπονομή τῶν βραβείων τὴν 25^{ην} Μαρτίου τοῦ 1934.

3^{ον} Συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν τῆς Ἀκαδημίας τὸ Ἄριστεῖον αὐτῆς διὰ τὰς Ἱστορικὰς καὶ Κοινωνικὰς ἐπιστήμας προκηρύσσεται διὰ τὴν 25^{ην} Μαρτίου 1934. Προτάσεις ἢ αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1934.

Γενικά Βραβεῖα

1^{ον} Μέγα βραβεῖον Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους εἰς μνήμην Μαδῶς Μαυρογένους, Διῶν Ἀγγλίας 135, εἰς ἄτομον ἢ οἰκογένειαν ἔντιμον, διακρινομένην διὰ συνεχεῖς μετ' αὐτοθυσίας πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἢ τῆς Κοινωνίας. Τὸ ἄτομον ἢ ἡ οἰκογένεια, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας, δεόν νὰ διαμένῃ εἰς Ἀθήνας ἢ εἰς Πειραιᾶ ἢ εἰς τὰ προάστεια αὐτῶν. Αἰτήσεις ἢ συστάσεις περὶ ἀπονομῆς τοῦ βραβείου ὑποβάλλονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας, συνοδευόμεναι ὑπὸ σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν ἢ ἀρμοδίων Ἰδρυμάτων, σωματείων καὶ ἐπαγγελματικῶν Ὁργανώσεων, μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1933. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν 17^{ην} Δεκεμβρίου τοῦ 1933.

2^{ον} Μέγα βραβεῖον Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους, εἰς μνήμην Στεφάνου Μαυρογένους, Διῶν Ἀγγλίας 270, πρὸς βράβευσιν τῆς καλυτέρας ἀνακαλύψεως ἢ ἐφευρέσεως ἢ τοῦ σπουδαιότερου ἔργου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὴν βιομηχανίαν καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν ὅ,τι θίγει τὸ δημόσιον συμφέρον. Τὸ βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς Ἕλληνα τὴν φυλὴν συγγραφέα. Αἰτήσεις μετὰ τριῶν ἀντιτύπων τοῦ ὑποβαλλομένου ἔργου ἢ τοῦ δακτυλογραφημένου περὶ τῆς ἐφευρέσεως ὑπομνήματος, εἶναι δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1934. Ἀπονομή τοῦ βραβείου τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1934.

Ἡ Ἀκαδημία δύναται καὶ ἄνευ αἰτήσεως ἢ προτάσεως νὰ ἀπονείμῃ τὰ βραβεῖα ὡς καὶ τὸ Ἄριστεῖον αὐτῆς.